



BASTARDI!
VÍM, KDO VÁS POSLAL!

O útoku na šéfa jaderného průmyslu



vysvětlily, jakým způsobem se následně přihlásili k útoku. Poukázali také na to, že po postřelení zařval Adinolfi „Bastardi! Víím, kdo vás poslal!“

Ohavní žalobci Nicolo Piacente a Silvio Franz požadovali dvanáctileté vězení pro Alfreda a desetileté pro Nicolu. Státní zástupce navíc požadoval odškodné ve výši jednoho milionu eur jako kompenzaci za nepeněžní škodu, kterou utrpěla vláda a ministerstvo vnitra.



Shromáždění před soudem

Rozsudek pro oba soudruhy zazněl 12. listopadu 2013. Alfredo byl odsouzený nepodmíněně na 10 let a 8 měsíců a Nicola na 9 let a 4 měsíce za cílený teroristický útok podle článku 280 (bez možnosti přístupu k dalším výhodám, domácímu vězení, probaci, atd., a to právě z důvodu odsouzení za terorismus).

Na dálku, oddělení pohořími a kilometry oceánu vidíme úsměvy na tvářích Cospita a Nicoloy, kteří byli konfrontováni s pakáží inkvizitorů: soudců, reportérů, žalobců. Jsou jako slova napsaná stejnou černou tuší, neustále sdílenou těmi soudruhy, kteří se střetli s nadvládou na různých místech a v rozdílných časech. Jsou to hlasy, které přetrvávají navzdory surovým neoprávněným nárokům autority – tyto stejné hlasy jsou slyšet z různých částí světa bez ohledu na hrozby represe.

Důstojná rebelie a duch revolty dnes vstoupil do soudní síně a odešel se zdviženými pěstmi. Nevyvratitelnou výzvou je nezříkat se soudruhů, neopouštět je, aby osamoceně čelili soudu a pomstě Státu, který připravuje rozsudky a násobí vyšetřování, které se sklání nad Cospitem, Nicolou a jejich okolím.

Mezinárodní solidaritu s Alfredem Cospitou a Nicolou Gaiem!
Solidaritu s uvězněnými revolucionáři, kteří zůstávají důstojní i uvnitř věznic světa!

Několik poznámek pod čarou od autorů brožury

Soudruzi Cospito a Gai jasně ukázali, že zaútočit na citlivá místa Státu a kapitálu může takřka kdokoli, kdo je vyzbrojený pevnou vůlí a odhodláním. Jejich uvěznění je ale také důkazem toho, jak je represe zrádná. Soudružka Anna Beniamino upozornila na to, že vedle tradičního odposlouchání telefonních hovorů i přímo v terénu, GPS sledování pohybu mobilních telefonů i automobilů, kamer umístěných u vstupů do domů a pracovišť, využití psů a detektorů kovů při raziích a monitorování internetového připojení použil Stát při vyšetřování i nové techniky.

Vyšetřovatelé požadovali umístit kamery přímo do domů soudruhů, což ale soudce ve jménu ochrany soukromí odmítl a povolil jen audio odposlech. Štěníce se záznamem napájené baterií byly umístěny jak uvnitř domu, tak i v jeho okolí. Štěníce byly umístěny i do notebooků jako mikročipy, které zachytávaly komunikaci v jeho okolí (jiný soudruh napsal, že jako štěníce byla použita kamera v notebooku, kterou bylo možné aktivovat pomocí speciálního softwaru).

Jiný soudruh proto upozornil na to, že všechny tablety, smart phony, i-phony a jiné technické pomůcky jsou represivními složkami lehce zneužitelné. Upozornil ale i na to, že technici, kteří takové vychtávky instalují, po sobě často nechávají poničené zámky, přemístěný nábytek, divně se chovající internetové připojení, v telefonech může být na pozadí slyšet šum, podezřelí jedinci se mohou potulovat okolo domu, ale i přicházet do zaměstnání například jako zákazníci. Neustálá stoprocentní obezřetnost je proto na místě.

BASTARDI!

VÍM, KDO VÁS POSLAL!

O útoku na šefa jaderného průmyslu



Co se dělo u soudu?

(text vyšel 14. listopadu 2013 v 38. čísle Dark Nights)

30. října dorazili anarchističtí soudruzi Alfredo Cospito a Nicola Gai k soudu v Janově z vysoce zabezpečeného vězení ve Feraře, aby čelili prvnímu soudnímu slyšení v rámci zkráceného soudního řízení za prostřelení kolena šéfa jaderné energetiky Roberta Adinolfiho ze dne 7. května 2012. Před soudní budovou se sešlo více než dvě stě anarchistů, aby projevíli solidaritu s Cospitem a Gaiem, bezpečnostní opatření byly mezitím zaměřeny jak ven, tak dovnitř soudní místnosti, kde bylo také přítomno několik soudruhů. Při příchodu do soudní místnosti nebyli Alfredo ani Nicola uzavřeni do obvyklé klece pro obžalované, namísto toho seděli na lavici naproti soudkyni, kde neprojevovali ani kouska respektu pro oplzlou autoritu soudu.

Soudruh Alfredo Cospito začal číst své komuniké, ve kterém přebírá politickou odpovědnost za postřelení Adinolfiho. Během čtení byl ale opakovaně přerušován soudkyní. Soudruzi přítomní v soudní místnosti na ni začali chrlit nadávky jako třeba „fašisti“, aby se jí pokusili donutit nechat Alfreda text dočíst.

Na podnět moderního inkvizitora popadli fízli Cospita a Gaie, aby je ze soudní místnosti vyhodili. Alfredo svůj text odhodil a Nicola gesty naznačoval, že své komuniké nechává na stole. Oba byli z místnosti vyhozeni policejními složkami, zatímco zvedali své pěsti za aplausu a solidárních výkřiků svých soudruhů. Vzduchem se neslo „Vášeň pro svobodu je silnější než vaše autorita!“

Obě komuniké prozradily, že pistole použité při akci byla koupená na černém trhu, že před příjezdem k Adinolfiho domu provedli soudruzi detailní průzkum a přijali některá opatření. Komuniké také



Edice Černé internacionály, 2014
cerna.internacionala@riseup.net

Fotografii na titulní straně vyfotil Igor Kostin 14. 5. 1986 těsně po havárii v Černobyli.

Všechno ostatní, co bylo použito k vysvětlení našeho zadržení, je prostě zkreslené nebo jednoduše vymyšlené. Ten slavný telefonní odposlech týkající se té „velké pistole“, ve kterém jsem údajně řekl, že jsem vystřelil, je naprosto nesrozumitelný. Nemá smysl do toho zatahovat odborníky, kteří se to budou snažit rozluštit, bylo by pro mě nemožné držet pistoli a zároveň řídit moped. Stejně tak je absurdní, že bych o tom mluvil s člověkem, se kterým jsem se na celé akce podílel, tedy s Alfredem.

Co se týče tiskárny, kterou zabavili v domě mých rodičů a prohlásili, že byla použita k tištění prohlášení, k tomu se nemá cenu ani vyjadřovat. Koupil jsem totiž počítač i tiskárnu, kterou jsme použili a poté zničili (mělo by být zaznamenáno, že poté co soud znovu potvrdil naše zatčení, tak i odborníci již zjistili, že ona tiskárna nebyla k tisku prohlášení použita). A pokud jde o krádež mopedu, ze které jsme obviněni, tak věci nejsou tak komplikované, jak se je snažíte udělat. Šli jsme do města a zkusili jsme náš problém nějak vyřešit, i když jsme s podobnými věcmi neměli doposavad zkušenosti. Jak však víme, odvážným štěstí přeje, a tak jsme v jedné příjemné čtvrti narazili na moped, u kterého byly i klíčky v zapalování. Vzali jsme si je a rozhodli jsme se o pár dní později pro moped vrátit i s helmou. Byl stále na stejném místě. Naskočil jsem na něj, nastartoval a odvezl jej nedaleko hřbitova Staglieno, kde zůstal zaparkovaný, dokud jsem jej patnáct dní před akcí nedovezl blíž Adinolfinu domu. Omlouvám se majiteli, že jsem vyhodil helmu a další věci, které byly pod sedadlem. Pouze by nám při akci překážely a rozhodně nebylo moudré je vracet zpět.

Další věcí, kterou vyšetřovatelé nafoukli, a obávám se, že se jí pokusí využít v budoucnu ve svůj prospěch tak, jak to správní inkvizitoři dělají, je jeden odposlouchávaný telefon v Neapoli, kde se jistí soudruzi údajně vyjádřili, že dostali e-mailem prohlášení jako první na světě. Nevím, o čem se bavili. Nebudu zacházet do toho, jak těžce je jejich dialogu rozumět, přinejmenším pokud je bráno v potaz, jak zjevný je souzvuk mezi slovy Valentino a volantino (v italštině leták či prohlášení), ale vím jistě, že komuniké bylo odesláno běžnou poštou (poslali jsme dopisy během přestupu na zpáteční cestě na nábreží hned vedle přístavu), takže je nemožné, aby soudruzi dostali e-mail.

Vím jistě, že náš případ použijete k tomu, abyste z něj udělali exemplární příklad. Vím také, že vaše pomsta bude krutá, že uděláte vše proto, abychom zůstali izolováni (postačí říct, že naše dopisy byly cenzurovány déle než rok), ale musím vám říct špatnou zprávu. Vaše snaha bude marná. Za posledních minimálně 150 let se soudci ještě krutější než vy snažili vymazat myšlenku na možnost života osvobozeného od autorit, avšak jen s ubohými výsledky. Mohu vás klidně ujistit, že vaše represivní akce, ať už budou jakkoliv široké a nevybíravé, nebudou schopné cokoli rozložit nebo odstranit.

Jestli si myslíte, že díky nám budete schopni nalézt další anarchisty, kteří se rozhodli podrobit zkoušce chaotické, spontánní a neformální možnosti FAI, jste zcela na omylu a pohoříte jako vždy. Ovšem já ani Alfredo neznáme nikoho, kdo by se takto rozhodl. Pronásledujete ducha, kterého nebudete moci nikdy uvěznit do vašich zákonů. A to proto, že se projevuje v okamžiku, kdy se destruktivní napětí těch, kdo ho oživují, naplňuje, aby jednalo; v okamžiku, kdy se svobodné ženy a muži rozhodnou anarchii převést k činu. Nyní, když je zkušenost **Olgý Nucleus** shrnutá, můžu pouze říci, že nacházím nové důvody, které živí moji nenávisť a motivují moji touhu ke zničení existujícího složeného z autorit, vykořisťování a ničení přírody.

Lásku a podporu sestřám a bratrům, kteří realizují šílený sen FAI/FRI skrze své akce po celém světě. Lásku a podporu soudruhům, kteří anonymně či veřejně pokračují v útocích na znamení možnosti svobodného života zbaveného autorit.

Lásku a svobodu všem anarchistickým vězňům.

Ať žije Černá internacionála rebelů bojujících proti smrtícímu řádu civilizace.

Ať žije anarchie!

Úvod

Větu „*Bastardi! Vím, kdo vás poslal!*“ zařval výkonný ředitel jaderné společnosti Ansaldo Nucleare Roberto Adinolfi poté, co mu soudruzi Alfredo Cospito a Nicola Gai 7. května 2012 prostřelili koleno. Represivní pěst Státu však na soudruhy udeřila o čtyři měsíce později, když byli 12. září 2012 zatčeni a 30. října poslání za mříže.

Brožura, kterou držíte v rukou, je souhrnem několika zásadních textů, které se k tomuto případu vztahují. V textu Naléhavost útoku shrnuje Nicola Gai obecné motivace k přímému útoku a zároveň odhazuje překážky, které mezi útočnou praxí a anarchisty stojí. Poté následují tři prohlášení, která se k útoku na Adinolfinho přímo vztahují. První vyšlo těsně po útoku, další dvě pak zazněly u soudu 30. října 2013 z úst samotných soudruhů. Brožuru zakončuje zpráva popisující průběh soudu a několik užitečných poznámek, které z vyšetřování vyplynuly.

Uvěznění Cospity a Gaie vyvolalo řadu solidárních akcí po celém světě. 8. ledna 2014 vypálila buňka **Perennial Resistance ELF/FAI** autosalon v anglickém Bathu. Ke svým soudruhům se hlásí i řada buňek útočících v rámci projektu Phoenix – V Řecku 7. června 2013 vyhodili do vzduchu auto patřící řediteli Koridalloského vězení. V indonéské Jakartě vypálili 26. června 2013 třetí patro bývalého hotelu Sheraton, v Balikpapanu zapálili 24. srpna 2013 policejní akademii a 9. ledna 2014 nechali vybuchnout bankomat v Malangu. V Čile zase 16. listopadu 2013 zapálili a vyhodili do povětří kancelář volebního představenstva.

Cospito a Gai jsou v současné době drženi ve vězení ve Ferraře (*adresa: Casa Circondariale Ferrara, Via Arginone 327, 44122 Ferrara, Italy*).

Názvy buňek ponecháváme v celé brožurě v anglickém znění a zvýrazňujeme je tučně. *Mezinárodní revoluční frontu a Neformální anarchistickou federaci* (v angličtině *International Revolutionary Front, Informal Anarchist Federation*) zkracujeme na FAI/FRI, které vycházejí z italštiny (*Federazione Anarchica Informale, Fronte Rivoluzionario Internazionale*) a které se používají častěji. Na internetu se však můžete často setkat i se zkratkou IRF.



Naléhavost útoku

Nicola Gai

(text byl poprvé publikovaný v roce 2013 v červencovém čísle Terra Selvaggia)

Je již dokázané, že žijeme ve světě sraček, kde na nás Stát a kapitál nerušeně kladou všemožné zrůdnosti. Je také jisté, že pouze malá minorita se pokouší s větším či menším vědomím odporovat potlačování autonomie a svobody, které dělají život takovým, že jej stojí za to žít. Jakožto součást této minority si my, anarchisté, uvědomujeme naléhavou potřebu zničit, co nás utlačuje: proč tedy nejsme rozhodnější a naléhavější?

Jednou z největších a nejdůležitějších překážek v akci je bezpochyby strach, že dáváme v sázku naše životy. Je to kritický bod revolučního boje, který často není dostatečně reflektovaný, protože nás nutí odkrýt naše slabosti. Vychalujeme lehce napodobitelné „malé akce“, které „lidé“ rozhodně nevyplaší, a i když si dokonce uvědomujeme naléhavou potřebu destruktivního útoku na autoritářsko-technologický systém, zdřáháme se dotáhnout vše až do konce a představit si sebe samého ve válce a podle toho se i chovat.

Zcela jistě je mnohem jednodušší ocitnout se v davu stovek a tisíců lidí bránících území ohrožované nějakou ekologickou zrůdností, než vidět se čekajícího na vlastní pěst přímo před domem projektanta oné zrůdnosti. Nemluvím teď o odvaze. Každý z nás se bojí, a proto volí takové strategie, aby onen strach zvládal a kontroloval. Dokonce i ti, jež se hlásí k takzvanému „sociálnímu boji“, riskují, že skončí ve vězení nebo budou zatčeni (takových případů existují stovky). Nemyslím si, že jde o nějakou přednost, jde o něco mnohem komplexnějšího. Například rozhodnutí účastnit se bojových praktik nepřipouští jakoukoliv možnost vyjednávat s mocí a vyjadřuje naprosté zamítnutí existujícího.

Účastníme se setkání, kde klameme sami sebe, pokud si myslíme, že tím nějak přispíváme k rozhodnutím, dokonce i když se obvykle přizpůsobujeme tomu, co soudruzi s výraznějším charisma navrhnou.

bezmocnosti. Nikdo, dokonce ani ten se sebemenší troškou inteligence, nemůže klamat sám sebe tím, že výsledek referenda nebo šaškování nějakého zeleno-ekonomického guru může smazat ty nejškodlivější věci, proti kterým stojí svět, v němž jsme nuceni žít. Každý, kdo chce, může vidět, že Finmeccanica a dceřiná Ansaldo Nucleare, pokračuje v produkování zbraní hromadného ničení. Dělají to prostě za italskými hranicemi. Jako by snad radiace tyhle odporové bariéry respektovala.

Děje se tak v Rumunsku (*oblast Cernavoda, která je nechvalně známá nespočtem nehod v tamní jaderné elektrárně*), na Slovensku a na Ukrajině, to abych zmínil nejnovější přímé investice. Ansaldo Nucleare pokračuje v šíření smrti a přispívá k ničení přírody. Jak by mělo být každému zřejmé, s dalšími 190 jadernými elektrárnami v Evropě se nemůžeme bavit o tom, zda bude další Černobyl, ale spíš kdy bude. Navíc nesmíme zapomínat na to, že tyto monstróznosti nezabíjejí pouze svým provozem, ale také svým odpadem. Ten je převážen tam a zpátky po celé Evropě a nikdo zatím neví, co s ním. Jaderný odpad z italských elektráren zavřených již desítky let je nyní převážen do Francie, aby s ním bylo naloženo „bezpečně“. Dostanou z něj další palivo pro zásobení dalšího reaktoru a také pár kilo plutonia, které může být využito jedině na výrobu bomb (to jen abychom si připomněli, že mluvíme-li o jaderné energii, tak není žádný rozdíl mezi vojenským a civilním využitím). Ten samý odpad je poté poslán nazpátek stejně nebezpečný, jako byl předtím. Ještě k této otázce, kdo ví, co Američané udělají s uranem, který byl letos v létě tajně převezen ze skládky jaderného odpadu v Basilicatě (Jižní Itálie) do USA. Mohl bych pokračovat ještě hodiny o tom, kolik škod způsobila jaderná energetika. Mohl bych dát bezpočet příkladů a pokračovat tím, co se děje ve Fukušimě (kde někteří tvrdí, že žádné z úmrtí nezpůsobila jaderná elektrárna), nejsem tu ale proto, abych hledal nějaká ospravedlnění. Možná je jaderná energie jedním z elementů tohoto civilizovaného světa, ve kterém nikdo nechápe nesmyslnost monstrozity technicko-industriálního systému. Ale musíme si uvědomit, že na oltáři technologického pokroku obětováváme veškerou ochranu naší individuální svobody a šanci žít hodnotný život. Nyní je na každém z nás, aby se rozhodl, zda chce žít jako poslušný stroj, nebo jestli se pokusí žít a tady a teď odmítat existující. Já jsem tak učinil, a to s radostí a bez jakýchkoliv výčitek.

Vydeme odtud a budeme označeni za teroristy. Vtipné je, že jste to schopni říci, aniž byste se cítili směšně. To je to, co stanovil zákon. Jedna věc je jistá, že slova ztratila svůj význam. Jestliže jsme teroristé, jak byste nazvali ty, kteří vyrábějí zbraně, naváděcí systémy pro rakety, bezpilotní letouny, bombardéry, zařízení na lov lidí, kteří se snaží překročit hranice nebo jaderné elektrárny a ty, kteří se paktují s vrahy v uniformách a známými diktátory po celém světě, jinak řečeno jak byste definovali Finmeccanicu? No, vaši šéfové zřejmě neoplývají bohatou představivostí. A to ani, když se snaží rozptýlit pochybnosti o skutečném významu této firmy. Nedávno jmenovali ředitelem bývalého fízla Gianna De Gennara, který je odpovědný za mučení v Bolzaneto a za masakr v Diazu, kde v době zasedání G8 v roce 2001 velel. Není divu, že si přirozeně mysleli, že je to muž na správném místě.

Nyní však zpět k důvodům mého prohlášení. Rád bych se zmínil o několika bodech té „brilantní“ ope-race, jež vedla k našemu zatčení. Kdo ví, kolik stisků rukou a poplácání po zádech se dostalo těm čmu-chalům, kterým se podařilo využít naší jediné, zato ale fatální chyby, kterou způsobila naše nezkušenost a také naléhavost učinit něco po Fukušimské katastrofě. Ve skutečnosti jsme si nevšimli CCTV kamery, kterou horlivý majitel baru nainstaloval, aby chránil své sendviče. Naneštěstí pro nás jsme ji neviděli, když jsme studovali cestu od místa, kde jsme nechali moped a přestupovali na autobus, kterým jsme se dostali na okraj města směrem na Arenzano, k mému autu, kterým jsme přijeli do Janova. Abych řekl pravdu, kamera nebyla naší jedinou chybou. Propásli jsme také jedinečný okamžik ve chvíli, kdy jsme odcházel z místa akce a ten čaroděj jaderné energie nasraně zakřičel: „Bastardi! Víte, kdo vás poslal!“ To nás zarazilo. Není na mě, abych dělal nějaké ukvapené závěry o smyslu té věty. Nebyla to vhodná chvíle pro rozvážné úvahy, ani normálně nemám ve zvyku stavět vzdušné zámky kvůli řečem někoho jiného. Osobně jsem ale došel k závěru, že jsme šlápli do hromady sraček.



Prohlášení Nicola Gaie

30. říjen 2013, Janov

*„Nikdo mě nemůže soudit, dokonce ani ty ne.
Pravda bolí, já vím.“*

– C. Caselli

Jen několik slov k několika bodům, než soud vyřkne „pravdu“. Jen pro případ, že by to nebylo zřejmé, říkám slovo pravda s ironií, neboť neuznávám žádný jiný tribunál, než je mé svědomí. Za to, co se stalo 7. května 2012 v Janově, jsem zodpovědný jediné já a Alfredo. Nikdo z našich přátel či soudruhů nevěděl, co jsme chystali a co jsme také udělali. Nehledě na to, jak hluboko jste se štourali v našich životech a vztazích, abyste našli nějaké komplice tohoto „zločinu“, se vám to nepodaří. Samozřejmě se o to budete snažit, bude to však lež a pouhý pokus obvinít někoho z nepřátel existujícího. Chápu, že ti, kdož zasvětili celý svůj život službám autorit, nebudou schopni přijmout fakt, že se dva jedinci ozbrojení pouze svým odhodláním mohou rozhodnout pokusit se narušit soukolí technicko-industriálního systému namísto toho, aby přispěli k jeho chodu správným a disciplinovaným směrem. Tak to ale prostě je. Po těch letech, co jsme byli svědky systematické destrukce přírody a všech věcí, které dávají životu smysl, jsme technologický vývoj nikdy příliš neoceníli. Byly to roky strávené zaujatým následováním zkušeností rebelů, kteří dokonce i v tomto zřetelně zpacifikovaném světě pokračovali, pozvedávali své hlavy a potvrzovali možnost svobodného a nespoutaného života. Po Fukušimské katastrofě, kdy mi Alfredo navrhl, abych mu pomohl provést akci proti Robertu Adinolfimu, jsem nabídku přijal bez dlouhého rozmýšlení. Alespoň jsem mohl konkrétně předvést své odmítnutí technicko-industriálního systému a ukončit tak účast v symbolických protestech, které jsou až příliš často pouhou demonstrací

Nevyhnutelný kompromis nás vždy táhne ke dnu, říkáme-li, že se musíme vždy všichni vyvíjet spolu, táhnout za jeden provaz a neplašit lidi. Klameme sami sebe přesvědčením, že nějak přispíváme ke kolektivnímu projektu, i když se většinou nejedná o ten náš. Fakt, že jsme se ocitli „uprostřed lidí“, nám dává iluzi, že opravdu pracujeme na bezprostředním povstání. Můžeme sdílet naši odpovědnost s ostatními a doufat, že nebudeme sami, naberou-li události špatný směr. Neuvědomujeme si, kolik vlastní svobody tímto ztrácíme. Limity, které nám tato setkání ukládají, nás naopak uklidňují, když můžeme naši nerozhodnost skrýt za riziko, že by náš spěch mohl podkopat společný projekt.

Ale to se děje pouze tehdy, rozhodneme-li se dát naše životy v sázku. Když ale útočíme individuálně či afinitně se soudruhy tam, kde můžeme ublížit citelněji, tak máme jediné tak naprostou kontrolu nad svými životy a jsme schopni žít s radostí a klidem, že děláme naši revoluci. Pochopením perspektivy přímé akce se osvobozujeme od překážek obranných bojů a otevíráme nekonečno možností akce a svobody. Nejde jen o pouhý citový výlev z individuální akce, jsem si vědom toho, že povstání je kolektivní událostí, která vypukne, jakmile utlačovaní povstanou se zbraněmi, ale upozorňuji na metodu, která dokáže k povstání přispět. Život je krátký a práce nutná ke zničení existujícího je natolik významná a nezbytná, že nemůžeme čekat, až budou všichni připraveni. Oproti tomu jsem přesvědčen, že pouze rozdmýcháváním plamenů pomocí konkrétních akcí můžeme tento moment přiblížit.

Myslím, že další překážkou v možnostech útoku anarchistů je to, jak přistupují k tzv. sociálním bojům. Mám za to, že často začínáme špatnou úvahou: cítíme se být oproti ostatním lidem odlišní, což nás vede k tomu, že sociální sféru považujeme za něco, v čem musíme pracovat a k čemu musíme přistupovat s opatrností, abychom snad nepodnítli v ostatních strach. Pokročilejší pozice proto přinášíme pomalu s tím, že na barikádách budeme moci být pospolu teprve, až bude vše jednoho dne připraveno. Jsem přesvědčen, že anarchisté jsou součástí sociální sféry a musí jednat ve vztahu k ostatním bez všech autoritářských postojů, které nevyhnutelně vedou k politikaření. Anarchisté musí udeřit a zaútočit se vsí svou silou a ostatní, kteří cítí podobné pnutí, budou následovat příkladů těchto akcí. Najdeme nové komplice a nakonec, když se všichni vykořisťovaní rozhodnou povstat, vypukne povstání. Čím jsme ráznější a schopnější udeřit na správná místa, vytváříme o to více možností k rozšíření přímých akcí. To neznamená, že se nesmíme účastnit bojů, které vzplanou spontánně, ale musíme to dělat našimi metodami: sabotáží a přímou akcí.

Jestliže v jistém místě lidé vyjdou do ulic, aby vzdorovali něčemu špatnému, není pro nás nezbytné, abychom chodili od jednoho k druhému a říkali jim, že s nimi vaříme polentu a snažíme se navýšit barikády ještě o pár centimetrů. To nepřinese povstaleckou perspektivu ani o krok blíž, naopak to naši sílu oslabí. Musíme udeřit na společnost zodpovědnou za znečištění, na ty kdo to plánují, na ty kdo to financují: musíme jasně ukázat, že každý může převzít svůj život do vlastních rukou a zničit ty, kdo jej zničili jemu. Musíme se s policií střetnout nejen tehdy, když se snaží rozpráshit demonstraci, která je v procesu hledání, musíme provokovat a útočit na ně a ukázat tak lidem, že je to vůbec možné, že mohou a musí útočit nejprve na ty, kdo je utlačují.

Někteří mohou namítat, že způsob, jakým chápu akci a ostatní věci, může zakrývat autoritářství a vnímání sebe samého jako předvoj. Já oproti tomu věřím, že můj způsob je protijedem na dvě zla, která zamořují revoluční akci. Nepředstírám, co si přeji, ale říkám jasně, kdo jsem a co chci, a nad to vše v rovném vztahu s ostatními jasně ukazují, že každý může ozbrojenou vášní odporovat status quo.

Podle mého názoru spočívá politikaření právě ve způsobu, jakým jedinec limituje sám sebe, aby udržoval tempo se všemi ostatními; tedy ve způsobu jakým se některé rozhovory odkládají na později, aby se nevystrašili lidé, kteří ještě nejsou připraveni porozumět. Musí být jasné, že anarchisté vyhledávají komplice, s nimiž mohou povstat, a ne dobré veřejné mínění ve prospěch vágních projevů o svobodě a samosprávě.

Další kritika často směřuje více či méně rozumným či zastřeným způsobem k těm, kteří prakticky útočí na Stát a kapitál s tím, že se mohou zaseknout ve spirále akce/represe s aparáty moci bez toho, aniž by postupovali směrem k povstání. Samozřejmě nemůžeme popřít, že čím více budeme pro moc reprezentovat nebezpečí, tím více nás bude ona moc obtěžovat a potlačovat. To je však naneštěstí přirozené. Toto zřetězení příčiny a následku neustane, dokud nerozšíříme útoky podporující povstalecké trhliny. Je pouhou iluzí myslet si, že revoluce bude plodem uvědomění vykořisťovaných poté, co byli trénováni v tělocvičnách přechodných bojů. Bojů, které byly vedené minoritami osvícených, kteří je při tom drželi za ruce a o krok před nimi odkládali moment ozbrojeného konfliktu.

Tato taktika je propadákem hned nadvakrát: zaprvé, protože vzdáním se přímé akce se vzdáváme žít plně naše životy a vytvářet naši revoluci teď a tady, zadruhé protože navrhuje, že Stát dá utlačovaným čas k tomu, aby si uvědomili své podmínky, aby se poznali navzájem, zorganizovali se a možná i povstali dřív, než je rozdrtí. Jednoduchým příkladem může být Svobodná republika Maddalena: byla smetena ještě dříve, než se kdokoli vůbec mohl oklamat a myslet si, že pro Státní autority představuje reálné nebezpečí.

Stát má navíc velmi efektivní zbraň, která je možná dokonce mocnější nežli armáda: znovuzískání neboli rekuperaci. Například jakmile se problém s bydlením stane naléhavý a boje a squatting se znásobí, když vyklizení není s to problém vyřešit, vytáhne moc z rukávu legalizaci. Jakmile mají vykořisťování střechu nad hlavou, co budou ti, s nimiž jsme bojovali bok po boku, dělat? Buď budou požadovat ještě víc a pokračovat v rebelii, ale mnohem pravděpodobnější spíš je, že budou šťastní, zatímco my budeme nuceni vrhnout se po hlavě do dalšího boje s nadějí, že tentokrát se nám poštěstí víc... Pouze když naše akce nepřipouštějí možnost vyjednávání, když naše akce míří k destrukci toho, co nás utlačuje, není stát schopný oklamat nás rekuperací: buď bude mít dostatek síly rozdrtit nás, nebo bude muset podlehnout. Pokud máme schopnost zakusit a rozšířit praktický boj a přímou akci, pokud jsme schopni do ohně sociálního napětí přilévát olej jejich obnovováním a přeskupováním se, jsme pravděpodobně opravdu schopni založit prérii ohně.

Ještě předtím než skončím, rád bych se zabýval dalším aspektem, který se zdá být v našich akcích zjevnou překážkou: analýza vlivů a změn nadvlády. Mnohem častěji se zdá, že tyto analýzy jsou zbytečné a nedávají nám schopnost ovlivňovat realitu. Naopak přikrmují strach a impotenci tváří v tvář závažnosti výzvy a monstrozitě zhoubnosti toho vzdorovat. Čím více analyzujeme autoritářské a škodlivé aspekty technologií a odsuzujeme autoritářské projekty moci, tím víc otupujeme naše zbraně. Více či méně rozvinutým výzkumem o posledním průlomu vlády terorizujeme ty, jež by rádi jednali. Neříkám, že nepotřebujeme analýzy, říkám jen, že se nemusí stávat cílem samy o sobě, cvičíc intelektuální schopnosti odděleně od přímé akce. Co je účelem zveřejňování nekonečných seznamů odpovědnosti firem za ničení přírody, jestliže na ně nikdo neutočí? Přece už sama velikost a ohavnost Státu a ekonomických aparátů nás často nutí pochybovat o našich šancích útočit na ně efektivně. Ekologické katastrofy jako například ropná havárie v Mexickém zálivu nebo Fukušima nám zdánlivě naznačují, že není možné zastavit válku industriální společnosti vedenou proti člověku a přírodě.

Navzdory tomu všemu nejsme bezmocní. Analýzy, přímé akce a rozhodnutí několika mohou jednak dát najevo, že jsme všichni pasivně nerezignovali, a jednak mohou ukázat dalším vykořisťovaným, že je možné se bránit a bojovat. Například akce soudruhů z Olga Nucleus FAI/FRI nám říkají, že je možné vyjádřit solidaritu těm, kteří trpí nukleární katastrofou, a zároveň efektivně útočit na jaderný průmysl.

Doufám, že mé zamyšlení bude sloužit k rozproudení debaty mezi soudruhy s cílem zdůraznit a eliminovat cokoli, co limituje naše anarchistické akce. Odvahu a sílu soudruhům, kteří anonymně bojují, odvahu a sílu těm, kdo pojmenovávají svůj hněv, odvahu a sílu těm, kdo dali život FAI/FRI svými akcemi: je zde celý svět, který má být zničen.

ného, hrdého nepřítele. A nejen to. Anarchisté nikdy nejsou sami, byť někdy jednájí osamoceně, nikdy nejsou sami. Tisíce projektů v našich hlavách, naděje v našich srdcích, která zůstává živá, která sílí a sílí, předurčená a sdílená víc a víc. Je to konkrétní perspektiva, která „riskuje“, že ve světě změní tvář anarchie. Malá, avšak ohromná zemětřesení, která jednoho dne vzbudí kataklyzma. Zabere to nějaký čas, nevádí, po ten čas si totiž užívám to zemětřesení, které ve mně vypuklo ze vší té radosti a boje. Skončil bych citací Marca Camenische, nepřemožitelného bojovníka a po více než dvacet let vězně za svou hlubokou lásku k životu, který je i dnes pod zámekem ve sterilním švýcarském vězení. Jeho slova se stávají mými vlastními:

„...odvaha věci řádně promyslet a prolomit zákazy ‘nemožného’ a ‘nepochopitelného’, které vydává technologická policie, odvaha myslet jinak a v důsledku toho i jinak jednat. Pouze toto nás může přenést přes vlahé jedovaté splašky modernity do míst, kde nás nic a nikdo nebude vést, do míst bez bezpečnosti, do míst, kde je odpovědnost v první osobě, a to vše kvůli nepodrobení se se všemi důsledky, které to má. Svoboda je těžká a nebezpečná. Život není beze smrti. Ze strachu, že ztratíme své životy, se často vzdáváme do otroctví a vyhlazení.“

Smrt civilizaci
Smrt technologické společnosti
Ať žije CCF
Ať žije FAI/FRI
Ať žije Černá internacionála!
Ať žije anarchie!



otevřené zranění nebo neustávající hrozba pomalé smrti šířající tě zevnitř? Ustavičný teror z toho, že jejich jaderná továrna může uvrhnout do smrti a zmaru všechny z nás, aniž bychom se nadělili?

Ansaldto Nucleare a Finmeccanica nesou obrovskou odpovědnost. Jejich projekty pokračují v zasívání smrti kamkoli to jde. Nedávno se rozšířila zvěst o pravděpodobných investicích do zvětšování jaderné elektrárny v seismicky aktivní oblasti Slovinského Krška, které leží blízko Itálie. V Rumunské Cernavodě se od roku 2000

stalo hned několik nehod, které byly způsobeny stupiditou Ansaldta v průběhu stavby jedné z továren. Kolik životů bylo ztraceno? Kolik krve bylo prolito? Technokrati z Ansaldta a Finmeccanicy, vždy s pohodovým úsměvem a „čistým“ svědomím: váš „pokrok“ páchne smrtí a smrt, kterou rozséváte všude kolem světa, křičí po pomstě.

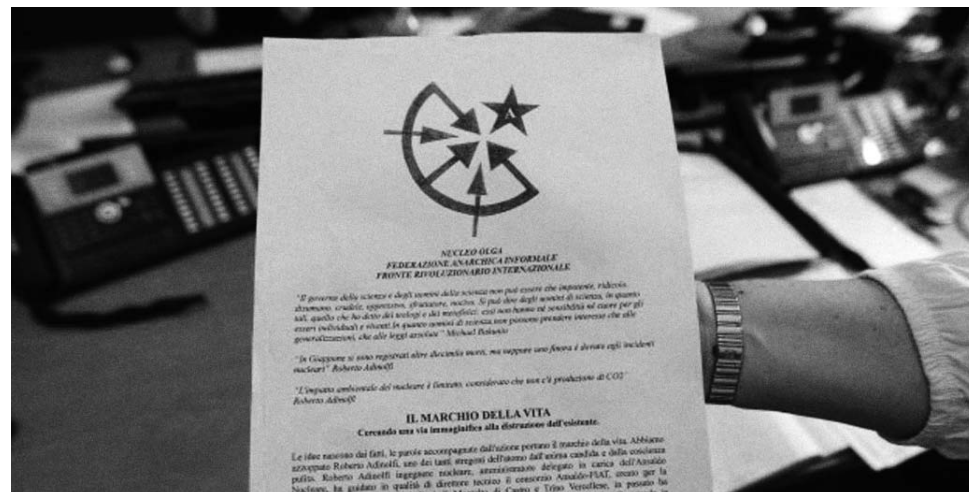
Jsou zde mnohé cesty, jak efektivně odporovat jaderné energii: blokováním vlaků, které převážejí jaderný odpad, sabotováním stožárů nesoucích elektřinu produkovanou jadernými elektrárnami. Měl jsem nápad, jak udeřit na jednoho z nejzodpovědnějších za bordel v Itálii: Roberta Adinolfiho, generálního ředitele Ansaldto Nucleare. Zjistit, kde bydlí, nestálo mnoho úsilí. Pět sezení strávených čekáním bylo dostatečných. K úderu není potřeba žádná ozbrojená struktura, podvrtná asociace nebo ozbrojený gang. Kdokoli ozbrojený pevnou vůlí může myslet na nemyslitelné a v důsledku toho jednat.

Byl bych býval rád, kdyby se mi to podařilo samotnému. Naneštěstí jsem ale potřeboval pomoci s mopedem. A tak jsem se zeptal Nicoly a apeloval na naše přátelství. Neucouvl. Zbraň jsem koupil za tři sta euro na černém trhu. Není tedy třeba žádné utajené infrastruktury nebo obrovského množství peněz, aby se někdo ozbrojil. Noc předtím jsme autem odjeli z Turína. Vše šlo hladce. Nicola řídil. Vystřelil jsem tam, kam jsme se společně rozhodli vystřelit. Přesný zásah, běžel jsem k mopedu, když v tom zaskočený a vzteky brečící Adinolfi zakřičel větu, která mě zmrazila: „Bastardi! Víš, kdo vás poslal!“

V tu ránu jsem si byl naprosto jistý, že jsem udeřil na hlavičku a byl jsem si plně vědomý toho, že jsem šlápl do sraček: ekonomické zájmy, mezinárodní finance, politika a moc, bahno a sračky. Tyto ukradené sekundy dovolily Adinolfimu, aby přečetl část poznávací značky, kterou jsme z nezkoušenosti nezakryli. Díky těmto číslům a později i díky kameře nás vypátrali.

Rozsudek tohoto soudu nás nepromění ve špatné teroristy a Adinolfiho a Finmeccanicu v mecenáše humanity. Nadešel čas pro velká odmítnutí, odmítnutí vzešlá z různorodého a pokaždé unikátního odporu. Některá jsou možná, nezbytná, nepravděpodobná; jiná jsou spontánní, divoká, osamocená, dohodnutá, nadpočetná nebo násilná. To naše bylo osamocené a násilné. Stálo to za to? Ano! I když pouze pro radost, kterou jsme pocítili, když jsme zaslechli o drzém úsměvu, který Olga Ikonomidou, hrdá sestra CCF, vmetla do tváře svým věznilům na samotce řeckého vězení.

Jsem šťastný, že jsem tím, kým jsem, svobodným mužem, byť „dočasně“ v řetězech. Nemůžu si moc stěžovat, jestliže velká většina „lidí“ má řetězy přímo ve svých hlavách. Vždy jsem se snažil dělat to, co jsem považoval za správné, ne to, co je považováno za vhodné. Hodně jsem miloval. Hodně jsem i nenáviděl. A proto se nevzdám vašim mřížím, uniformám, zbraním. Vždy mě najdete jako nezdol-



Prohlášení k ozbrojenému útoku proti generálnímu řediteli Ansaldto Nucleare Robertu Adinolfimu buňkou Olga Nucleus FAI/FRI

7. květen 2012, Itálie

Roberto Adinolfi, výkonný ředitel Ansaldto Nucleare, společnosti, která je propojená s italskou obrannou konglomerací Finmeccanica, byl postřelen před svým domem v severoitalském Janově. Kulka mu roztránila pravé koleno, jeho stav ale není vážný. Finmeccanica kontroluje Ansaldto Energia, mateřskou firmu Ansaldto Nucleare (Společnost Ansaldto Nucleare se zabývá rozšiřováním jaderných elektráren po celém světě a výzkumem v této oblasti. Z velké části přitom spadá pod společnost Finmeccanica, kterou částečně vlastní italská vláda. Finmeccanica je světovou špičkou v oblasti obrany, bezpečnosti a vzdušného prostoru. - pozn. překl.).

„V bytí bezmocnou, směšnou, nelidskou, krutou, utlačovatelskou, vykořisťující a škodlivou nemůže vláda vědy a vědců selhat. O vědcích jako takových můžeme říci to, co jsem řekl o teologích a metafyzicích: nemají ani smysl, ani srdce pro jednotlivce a žijící bytosti. Vzhledem k tomu, že to jsou vědci, musí se vyrovnat nebo se zajímat leda o všeobecná tvrzení; to je to, co dělá zákony.“

– Michael Bakunin

„V Japonsku je více než deset tisíc mrtvých, avšak ani jeden z nich nezemřel kvůli jaderným haváriím.“

– Roberto Adinolfi

„Vzhledem k tomu, že jaderná energie neprodukuje CO2 je její environmentální dopad omezený.“

– Roberto Adinolfi

ZNAMENÍ ŽIVOTA

Vstříc nápadité cestě destrukce existujícího

Myšlenky vzešlé z osudu, slova doložená činy nesoucí znamení života. Zmrzačili jsme Roberta Adinolfiho, jednoho z mnoha atomových černokněžníků upřímného ducha a čistého svědomí. Roberto Adinolfi je jaderný inženýr a správce Ansaldo Nucleare, který řídil společenství Ansaldo-FIAT jakožto jeho technický ředitel. Toto společenství bylo vytvořeno proto, aby navrhlo italské jaderné elektrárny Montalto di Castro a Trino Vercellese. Roberto v minulosti spolupracoval na renovaci Superphénixu (*francouzský pokusný jaderný reaktor*) a konstruoval elektrárnu v rumunské Cernavodě. Ještě předtím, než jaderná energetika upadla do nelibosti, byl spolu se Scajolou (*italský politik*) jedním z nejzodpovědnějších za návrat jaderné energetiky do Itálie. Těž byl členem Unicen Commission for nuclear regulation a viceprezidentem Italské nukleární společnosti, která je součástí řídicího výboru Evropské technologické platformy pro udržitelnou jadernou energii.

Navzdory tomu, že si v násilném stylu řečnění nelibujeme, s potěšením jsme se ozbrojili a s radostí jsme nabili své zásobníky. Chopit se zbraně, vybrat a sledovat cíl, ovládat mysl a ruce – to byly nezbytné kroky a logické důsledky ideje spravedlnosti, byla to riskantní volba a ve stejnou chvíli i vlna příjemných pocitů. S trochou spravedlnosti vedla střela do nohy tak, aby mu zanechala trvalou vzpomínku na toho, kdo je pro něj šedý atentátník a vrah. Cíl je bezbarvý vědec či technik, což jsou slova, která jsou naneštěstí dnes v módě a která za fiktivní neutralitu schovávají dlouhé pracky kapitálu. Cíl je ředitel, který je trochu nakloněný tomu objevit se v záři reflektorů, v tuto chvíli však hanebně zodpovědný nejen za to, že navrhoval a renovoval jaderné elektrárny, které způsobily a stále způsobují smrt napříč celým světem. Nejenže navrhoval a spolupracoval na tvorbě těchto smrtících továren, propagoval také jaderné elektrárny a jejich využívání machinacemi Ansaldo s leckterými vládami, vědci, politiky a ekonomy.



Věda v minulých stoletích slibovala zlatou éru, ta je však dnes naplňována sebedestrukci a totálním otroctvím. Spojování vědy a technologie se nikdy nedělo ve službách humanity, ve své nejhlubší podstatě se totiž ukazuje jejich nezbytně nutná potřeba vyhladit vše, co je iracionální, vše odlidštit, rozdrtit a lidstvo efektivně zničit. Kapitalismus má s pomocí vědy sklon ukončovat konflikty. Jedinci jsou dnes svobodní v tom, že mohou své já realizovat pouze skrze konzumaci a produkci zboží. Stroje přikazují, lidé vykonávají. Věda přikazuje, technologie zabíjí. Stát a věda, kapitalismus a technologie, to jsou jedny a též věci, jsou jedním jediným Molochem.

Stále těsnější shoda mezi státy, rozptýleným kapitalismem, puntičkářskou vědou a zločinnou technologií neúprosně zabíjí planetu. Jen několik kilometrů na sever ve Francii, Švýcarsku a Rumunsku se jaderné elektrárny už ani nedají spočítat. Jen v Evropské unii samotné je jich 197, přičemž 12 z nich stojí v Itálii. Adinolfi velmi dobře ví, že je pouze otázkou času, než evropská Fukušima rozeseje smrt i na našem kontinentu. Jsme si jistí, pane konstruktéře, že

Jednoho úžasného květnového rána jsem jednal a plně si v několika hodinách užíval život. Pro jednu jsem zanechal strach a sebeospravedlnění za sebou a vzepřel se neznámému. V Evropě potečkované jadernými elektrárnami mi jeden z těch, který je zodpovědný za nukleární katastrofu, padl k nohám. Aby bylo naprosto jasno: **Olga Nucleus FAI/FRI** jsem pouze já a Nicola. Nikdo jiný se této akce neúčastnil, nepomáhal jí a ani ji neplánoval. Nikdo o našem projektu nevěděl. Nedovolím, aby mé akce byly umístěny do oplzlého a absurdního mediálního a soudního kotle k tomu, aby se odvedla pozornost od jejich reálných cílů. Kotle se plní „podvrácením demokratického řádu“, „konspirací“, „ozbrojeným gangem“, „terorismem“: zkratka prázdnými slovy, kterých jsou ústa soudců a novinářů plná.

Jsem antiorganizační anarchista, protože jsem proti všem formám autority a organizačním omezením. Jsem nihilista, protože žiji svou anarchii dnes a nečekám na revoluci, která by – pokud na ni jednou dojde – pouze produkovala další autoritu, technologie, civilizaci. Žiji svou anarchii s klidem, radostí, potěšením a bez nějakého duchovního mučednictví tak, že odporuji této nynější civilizaci, kterou nemůžu unést, vši svou silou. Jsem antisociální, protože jsem přesvědčený, že společnost může existovat pouze v rozdělení na vládnoucí a ovládané. Neusiluji o žádnou budoucí blaženou socialistickou alchymii, nevěřím v nějaké sociální třídy; moje revolta bez revoluce je individuální, existenciální, silná, absolutní, ozbrojená.

Není ve mně žádný pocit všemohoucnosti, žádné opovržení pro utlačované, pro „lidi“. Jak říká jedno východní přísloví: „Neopovrhuj hadem, protože nemá rohy; jednoho dne se může proměnit v draka“. Podobně se může otrok stát rebellem, žena či muž se mohou proměnit v devastující oheň. Opovrhují však mocnými celého světa vši svou silou: všemi politiky, vědci, technokraty, všemožnými vůdci, byrokraty, armádou a náboženskými vůdci.

Pořádek, který chci porazit, plodí civilizaci, která ničí vše, co den za dnem dělá život takovým, že jej stojí za to žít. Stát, demokracie, sociální třídy, ideologie, náboženství, policie, armády, váš ctěný soud... to jsou stíny, duchové, soukolí všeobsažných obřích strojů, které mohou být nahrazeny. Jednoho dne to technologie udělá bez nás a přemění nás v atomy ztracené v krajině smrti a zkázy.

7. května 2012 jsem v jediné sekundě nasypal písek do tohoto obrovského stroje. Během té jedné sekundy jsem žil plně a odlišně než kdy předtím. Ten den nebyl mou zbraní starý Tokarev, ale hluboká a zuřivá nenávisť, kterou jsem pociťoval vůči technicko-industriální společnosti. Přihlásil jsem se k akci FAI/FRI, protože jsem se zamiloval do této lucidní „šílenosti“, která se stala skutečnou poezií, někdy větrem, jindy bouří, foukající napůl cesty kolem světa, nezdolnou, svéráznou, proti všem zákonům, „zdravému rozumu“, ideologiím, politice, vědě a civilizaci, proti všem autoritám, organizacím a hierarchiím.

Konkrétní pohled anarchie, která nepřemýšlí nad teoretiky, vůdci, kádry, vojáky, hrdiny, mučedníky, organizačními diagramy, militanty a diváky. Roky jsem byl svědkem vývoje této nové anarchie jako divák. Po dlouhou dobu jsem ji pozoroval. Pokud se anarchie nepromění v akci, tak popírá život a stává se ideologií, sračkou nebo ještě něčím horším, v nejlepších případech však bezmocným citovým výlevem frustrovaných mužů a žen.

K akci jsem se rozhodl po jaderné katastrofě ve Fukušimě. Už dlouhou dobu se tváří v tvář takové obrovské události cítíme impotentní. Primitivní lidé čelící nebezpečím věděli jak se bránit. Civilizovaní a moderní lidé jsou bezmocní, stojí-li před omezující technologickou stavbou. Tak jako ovce hledající u pastýře ochranu, který je však nakonec povraždí, se i my civilizovaní lidé spoléháme na světské kněze vědy, na ty, kteří nám pomalu kopou náš hrob.

Viděli jsme, jak se Adinolfi na televizních obrazovkách úlisně usmívá a hraje si na oběť. Viděli jsme, jak na školách přednáší o „terorismu“. Já se však ptám: co je terorismus? Výstřel, zpražující bolest,



Prohlášení Alfreda Cospita

30. říjen 2013, Janov

Z BŘICHA LEVIATHANA

„...sny jsou od toho, aby se realizovaly tady a teď, a ne v hypotetické budoucnosti, neboť ta byla vždy prodána knězi kdekjakých náboženství a ideologií k tomu, aby nám byla beztrestně ukradena. Chceme takovou přítomnost, kterou stojí za to žít, a ne aby byla obětí mesiášským předpokladům o budoucím pozemském ráji. Proto mluvím o anarchii, která má být uskutečněna teď, a nikoli až v budoucnosti. Sázíme vše na současnost, je to hra, ve které jsou sázkami samotné naše životy a naše smrt je smrtí všech...“

– Pierleone Mario Porcu

„Věda je věčnou obětí letmého, prchavého, avšak reálného života na oltář věčné abstrakci. Co já předpovídám je proto revolta života proti vládě vědy.“

– Mikhail Bakunin

„Impérium, jehož panování není na ničem založeno, se hrouť.“

Nemůže unést tíhu pravdy.

Doporučuji vydatnou dávku života!

Doporučuji vydatnou dávku života!

Přinejmenším budeš moci říci, že jsi žil.“

– Congegno

„Bastardi! Víš, kdo vás poslal!“

– Adinolfi

jste se, i kdyby jen na malou chvíli, cítil spoluzodpovědný za Damoklův meč visící nad našimi hlavami. Máme pro vás ale špatné zprávy: každá akce vyvolá stejně velkou reakci, vaše tělo to dokazuje.

S touto akcí vám vracíme zpátky malou část utrpení, kterou vy, vědec, rozséváte po světě. Roberto Adinolfi, vůdčí osobnost Ansaldo Nucleare, chapadlo monstrózní umělé chobotnice Finmeccanicy. A jsou to právě její chapadla, která všude rdouší, vraždí a utlačují. Finmeccanica, to je Ansaldo Energy a její jaderné bomby. Finmeccanica, to je Ansaldo Breda a její vysokorychlostní vlaky, které devastují krajinu. Finmeccanica, to jsou Selex Sistemi Integrati, Dirstechnical Service, Inc. Elsat Datamat a jejich vybavení pro rasistickou policii Spojených států kontrolující mexickou hranici, šílená konstrukce elektronických zdí proti migrantům na Libyjské hranici a sofistikované elektronické pomůcky Chilské policie. Finmeccanica, to jsou Avio Alenia, Galileo a Selex a jejich smrtící stíhací bombardéry F35 a děsivé letecké vzdušné bezpilotní letouny. Finmeccanica, to je bio a nano technologie. Finmeccanica, to je smrt a strádání, je to nová fronta italského kapitalismu.

Lidské bytosti jsou z masa a snů. Náš sen, to je lidstvo osvobozené od jakékoli formy otroctví, které se vyvíjí v harmonii s přírodou. Je to sen, který přivádíme k životu ve chvíli, kdy bojujeme za to, abychom jej zrealizovali. Náš sen má jméno, je to „anarchie“ a my jsme připraveni vsadit vše na to, aby se zrealizovala. V tomto dobrodružství nejsme sami, tato nová anarchie rozkvétá po celém světě v protikladu k ideologickému a cynickému anarch ismu, anarch ismu, kterému chybí jakýkoli nádech života a který se realizuje pouze v teorii a účasti na shromážděních a manifestacích ve zbabělé občanské společnosti, která páchne smrtí. Nová anarchie povstává z ruin tohoto anarch ismu. Tisíce a tisíce buněk, které promlouvají jedna přes druhou skrze tisíce a tisíce akcí.

Damiano Bolano, Giorgos Nikolopoulos, Panayiotis Argyrou, Gerasimos Tsakalos, Michalis Nikolopoulos, Olga Ikonomidou, Christos Tsakalos, Haris Hatzimichelakis – to jsou uvěznění členové buňky **Conspiracy of Cells of Fire (CCF)/FAI**, bratři a sestry, kteří dali svou rozhodnost a odvahu boji. Jejich neúnavnost a plán nás posiluje. Camenish, Pombo da Silva, Eat a Billy, Tortuga, Silvia, Costa, Billy a mnoho a mnoho dalších vězňů ve věznicích po celém světě od Ruska a Mexika, přes Chile a Indonésii, až po Švýcarsko a Spojené státy, jsou jedni z těch, kdo nás učí nebát se vězení. De Blasi, Pinones, Di Napoli, Ciniéri, Morales, Sole, Baleno a mnoho dalších, které zabila státní represe, jsou zase těmi, kdo nás učí nebát se smrti. Byli to bratři a sestry a další, které neznáme, z italské FAI/FRI, kteří kráčí kupředu, aby dali konkrétní neformální organizaci nějakou perspektivu. Díky jejich odhodlání, vytrvalosti a umí- něnosti se jim podařilo udržet oheň nového anarchismu při životě, a to navzdory obecnému pesimismu a navzdory kritice – kritice (která je vždy plná závisti), navzdory realismu bez naděje, navzdory všem a všemu. Jeho plameny se stávají jasnými jako slunce s každým příspěvkem bratrů a sester z CCF, které přinášejí odvahu-akci-organizaci.

Kdybychom byli realisté, zbraně bychom do rukou nevzali. Kdybychom byli realisté, nevystavili bychom se takovým rizikům. Namísto toho bychom žili naše životy produkováním a konzumováním, možná bychom byli rozhořčení. Jsme ale blázniví milovníci svobody, nikdy se nevzdáme revoluce a kompletního zničení státu a jeho násilí. Za naší anarchistickou a nihilistickou revolucí, za nadějí v budoucnost bez hranic, válek, sociálních tříd, ekonomie, vykořisťovaných a vykořisťujících. Možné uskutečnění tohoto snu je pro nás zábleskem světla v temnotě. Jakkoli matné je toto světlo, vždy stojí za to snažit se ho dosáhnout. Ať to stojí, co to stojí, kvalita našeho života bude obohacena.

Pro vás, anarchisté, kteří nás obviňujete z toho, že jsme nerealističtí, dobrodružní, sebevražední, provokativní, mučedničtí, máme jedno sdělení: vy s vašimi „sociálními“ boji a občanstvím pracujete na posilování demokracie. Vždy když hledáte konsenzus, aniž byste překročili hranice „možného“ a „racionálního“. Vaším kompasem, který vede vaše akce, je pouze trestní zákoník. Riskujete jen do tohoto bodu

a jste vždy připraveni najít nespočet ideologických sebeospravedlnění, abyste nemuseli přiznat svůj vlastní strach. Jsme si jisti, že jednou k nám budete mít poslední slovo, tak jako jste ho měli v minulosti se svou poslední zkušeností s ozbrojeným bojem. Během několika let napíšete nějakou dobrou knihu o našem příběhu kritizující naše chyby a nedostatky; z výše vaší „skupinové soudržnosti“ není nic dostatečně revoluční, avšak nikdo, dokonce ani vy ne, nám nebudete moci sebrat radost ze dne, kdy jsme byli plně uvědoměni a žili jsme tady a teď, žili jsme naši revoluci.

Pokud se zamyslíme nad životy velké většiny nás, anarchistů, zjistíme, že nejsou tak vzdáleny od odcizení těch, kteří produkují, konzumují a umírají. Produkujeme a konzumujeme radikální kulturu a alternativní hudbu a pomalu pomaloučku umíráme, aniž bychom kdy vztáhli ruku na naše utlačovatele a zasáhli je. Všechno naše revoluční napětí je rozpoutané v rozhněných člancích pro naše časopisy a internetové stránky, v rozhněných slovech našich písní a sporadických srážkách na náměstích, dost na to, aby to umlčelo něčí svědomí. Je zřejmé, že to, co děláme, je sebekritika. Necítíme se být něčím odlišným od jiných anarchistů. Tím, že v rukách držíme hloupou pistoli, jsme udělali pouze jeden krůček z řady dalších, které vedou k úniku od odcizeného „nyní ještě není ten správný čas...“ nebo „doba na to ještě není zralá...“ Porazit strach bylo jednodušší, než jsme si představovali. Dělat dnes to, co jsme ještě včera považovali za nemožné, je jediným řešením, na které jsme přišli, abychom strhli zdi dennodenního útlaku, bezmocnosti a rezignace. Nedostatek odvahy pouze legitimizuje moc, jak jsme dosud vidali coby pěšáci povstaleckého anarchismu, který byl jen fasádou.

Mohli bychom udeřit, zatímco bychom hledali „konsenzus“ v tom, co nás pálí, jako jsou například funkcionáři z Equitalia (agentury pro výběr daní v Itálii, která je v současné době velmi nepopulární – pozn. překl.). S naší akcí ale „konsenzus“ nehledáme. Co nyní hledáme, jsou komplici. V nedávné minulosti buňka FAI/FRI několikrát zranila funkcionáře Equitalia, za což se jim dostalo širokého uznání, o které se někteří samozvaní „sociální“ anarchisté v posledních letech snažili nepočítaně, avšak bez úspěchu. Bratři a sestry z **Free Eat and Billy Cell**



Výšetřování v místě střelby

touto akcí (V prosinci 2011 poslala tato buňka tři dopisní bomby v Německu, Francii a Itálii. Dvě byly zneškodněny, jedna ale vybuchla v rukách výkonného ředitele Equitalia, poranila ho a téměř oslepila. - pozn. překl.) ukázali, že konzistence a soudržnost se vyplatí a že není nutné limitovat se na jednání pro dosažení „konsenzu“. Tito soudruzi setřásli z našich zad kletbu, kterou anarchisté nesli dlouhou dobu, kletbu tohoto špatně interpretovaného vyhledávání sociálního konsenzu, který svazuje ruce těm, kdo si uvědomují nutnost jednat tady a teď.

V současné době, ve které jistota státního kapitalismu slábne, nemůže být idea svobody zlehčována: tato idea sociálního boje, ve kterém rozpoznáme sami sebe a chceme se pohnout, je tím, proč se lidé ozbrojují proti jakékoli formě státu, politiky nebo ekonomickému útlaku. Neuvažujeme o sobě jako o zástupcích občanů rozhořčených nad nějakým selháním systému, kteří chtějí být i nadále jeho součástí. Záměna vášně a rozhořčení v místě proces revolty proti status quo je krátkozraká. Velkorysost soudruhů, kteří se zaplétají do kultivace prostoru nonkonformní demokracie s jejími klikami a asociacemi se mění v podporu a spektakularizaci střetu s relativní manipulací pomocí médií. Pouze radikalizace konfliktu může vést na cestu sociální a individuální svobody.

Identifikovat cíl, „udeřit tam, kde to bolí nejvíce“, umět poznat nepřítele i tehdy, hraje-li si na beránka. Zbraně kritiky a kritika zbraní jdou spolu ruku v ruce. V akci provedené s vhodným výběrem prostředků a cíle není ani řečnění, ani spektakl.

Naše akce dala vzniknout Olga Nucleus. Nadšeně se hlásíme k FAI/FRI a sjednocujeme se s mnohými skupinami nového mezinárodního anarchismu napříč světem v Mexiku, Čile, Peru, Argentíně, Indonésii, Rusku, Anglii, Itálii, Španělsku, Řecku...

Naplánování a provedení této akce udělali anarchisté, kteří nemají žádnou „válečnou“ zkušenost ani specializaci, jsou to pouze anarchisté, kteří chtějí touto svou první akcí definitivně vyznačit čáru mezi námi a anarchismem, který plane jen v průpovídkách a je nasáklý družností a stádností. Převzali jsme jméno po naší sestře z CCF Olze Ikonomidou, a to kvůli její důslednosti a síle. Jako jedna část „uvězněných členů CCF“ zůstává v srdci FAI/FRI. Naše další akce ponese jméno jiného řeckého bratra a další akce zase jiného. Jednu akci pro každého z nich. S Adinolfiho zraněním předkládáme návrh na kampaň boje proti vražedné chobotnici Finmeccanice. Dnes Ansaldo Nucleare, zítra další z jejich chapadel – zveme všechny skupiny a jedince FAI, aby udeřili na tuto zrudnost všemi nezbytnými prostředky.

AŤ ŽIJE CCF
AŤ ŽIJE FAI/FRI
AŤ ŽIJE ANARCHIE!